

Arrest

nr. 248 859 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2019 dient de verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, samen met haar ouders een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer 237 717 van 30 juni 2020 verwerpt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 2 september 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾,

naam A. (...)

voornaam : H. (...)

geboortedatum (...).2000

geboorteplaats : H. (...)

nationaliteit Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 30/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)“

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 30/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2 § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen

II.1.3 Verwerende partij vermeldt louter dat de asielprocedure van verzoekende partij negatief werd afgesloten en dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met visum. Zij neemt zondermeer een uitwijzingsbeslissing, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij, waar verzoekende partij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelde de Franstalige Raad van State (RvS) dat verwerende partij artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen, niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

In arrest nr. 241.623 van 29 mei 2018 volgde de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de eventuele schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij specificeert evenmin naar waar verzoekende partij zou worden uitgewezen...

II.1.4. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij en is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Zo heeft verzoekende partij verklaard in Spanje te zijn gediscrimineerd en aan haar lot te zijn gelaten met ernstige medische problemen.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier van verzoekende partij, zoals nochtans bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de artikelen 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenrecht, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM heeft geschonden."

3.2.1. De verzoekster voert de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aan, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster beroept zich tevens op een schending van artikel 3 van het EVRM. In dit kader moet de verzoekster aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij moge worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekster moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.2.3. De verzoekster betoogt vooreerst dat de gemachtigde louter vermeldt dat de asielprocedure negatief werd afgesloten en dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met visum, dat de gemachtigde zonder meer een uitwijzingsbeslissing neemt, zonder rekening te houden met haar specifieke omstandigheden, waar zij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling, dat de verwerende partij artikel 3 van het EVRM niet alleen moet toetsen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar ook op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel, dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en dat de gemachtigde evenmin specificeert naar waar zij zou worden uitgewezen.

De verzoekster specificeert echter niet met welke specifieke omstandigheden de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekster maakt met de uiterst vage verwijzing naar de *“specifieke omstandigheden van verzoekende partij”* dan ook geenszins een schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen aannemelijk.

Met het betoog dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met waar zij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling, gaat de verzoekster eraan voorbij dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft uiteengezet dat er op 31 januari 2020 (bedoeld wordt: 30) door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en dat op 30 juni 2020 het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen.

In voornoemde beslissing van de commissaris-generaal, waarvan een afschrift zich in het administratief dossier bevindt, werd gemotiveerd als volgt:

“(…)

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde motieven als uw vader, K. A. (...). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat zijn verzoek niet ontvankelijk moet worden verklaard, gezien hij reeds internationale bescherming geniet in Spanje. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw vader luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Spanje. (...)

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u de lange wachttijd voor een operatie aan uw benen gelden. Dit houdt geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat uw levensomstandigheden er konden worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende twee jaar in Spanje kon rekenen op financiële steun, een huis, begeleiding in de zoektocht naar werk, onderwijs voor de kinderen en toegang tot medische zorg (CGVS, p. 7-8). Gevraagd omwille van welke redenen u Spanje verliet, verklaarde u dat u nog steeds wachtte op een behandeling aan uw benen. U stond op de wachtlijst maar u kreeg nog steeds geen datum voor een operatie (CGVS, p. 8). Uit deze verklaringen kan niet afgeleid worden dat u een nood aan internationale bescherming had ten opzichte van Spanje. Dat er een wachtlijst is voor een medische behandeling, kan de Spaanse autoriteiten niet noodzakelijk aangerekend worden. Ook het feit dat u en uw vrouw nog geen werk gevonden hadden, toont niet aan dat de Spaanse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft uw toegang tot de arbeidsmarkt (CGVS, p. 8). U en uw familie hadden immers dezelfde toegang tot de arbeidsmarkt als de Spanjaarden.

In dit opzicht verschilt uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met

betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

(...) Verder legde u ook een aantal medische documenten neer, uit Spanje en uit België. Er wordt hier niet betwijfeld dat u nood heeft aan medische zorg. U hebt echter niet aangetoond dat de medische zorg in Spanje voor u ontoegankelijk of ontoereikend zou zijn.

(...)"

De Raad herhaalt dat het beroep dat de verzoekster tegen voornoemde beslissing van de commissaris-generaal instelde, werd verworpen bij 's Raads arrest met nummer 237 717 van 30 juni 2020. De Raad oordeelde als volgt:

"(...)

Uit de inhoud van de bestreden beslissing en de gegevens in het dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn vader werden aangehaald in het kader van diens verzoek om internationale bescherming. Verzoeker betwist dit niet. Bovendien beroept hij zich zowel in zijn verzoekschrift als in zijn pleitnota in rechte en in feite integraal op dezelfde elementen, middelen en argumenten als degene die door zijn vader werden aangevoerd in het kader van diens beroep bij de Raad, gekend onder het voormelde rolnummer.

2. Bij arrest nr. 237 709 van 30 juni 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd ten aanzien van verzoekers vader en in het kader van diens beroep geoordeeld als volgt:

(...)

De Raad merkt op dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers status en waarvan hij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Spanje niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Spanje, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.). Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt

om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS en hij slechts algemene landeninformatie aanhaalt met betrekking tot onder meer toegang voor huisvesting, integratie, sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Spanje, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Spanje buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers medische problemen, dient vastgesteld dat deze op zich niet worden betwist. Echter, uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Spanje geen toegang zou hebben tot noch gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg. Dat er een wachtlijst is voor een medische behandeling, houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat verzoeker voor een beoordeling van zijn medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Spanje te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen.

(...)"

Het onderzoek naar de specifieke omstandigheden van de verzoekster en het onderzoek of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandeling en meer bepaald het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Spanje, alwaar de verzoekster reeds de internationale bescherming geniet, werd zodoende voorafgaand aan de thans bestreden beslissing reeds gevoerd door de commissaris-generaal en door de Raad, minstens maakt de verzoekster het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekster haalt verder geen concrete elementen aan, die zij nog niet heeft voorgelegd of had kunnen voorleggen tijdens het onderzoek door de commissaris-generaal van haar verzoek tot internationale bescherming of tijdens de beroepsprocedure bij de Raad. Zij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde niet kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal en de bevestiging hiervan in beroep door de Raad.

In zoverre de verzoekster in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, stelt de Raad aldus vast dat zij *in casu* niet duidelijk maakt waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van de commissaris-generaal en op het daaropvolgende beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. De verzoekster verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van de commissaris-generaal en in het arrest van de Raad. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. Het feit dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat, indien een dergelijk onderzoek reeds is gebeurd kort voorafgaand het nemen van een verwijderingsmaatregel, bijvoorbeeld in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, er niet bijkomend dient onderzocht of gemotiveerd te worden omtrent een vermeende schending van deze bepaling.

In zoverre de verzoekster nog stelt dat de verweerder evenmin specificeert naar waar zij zou worden uitgewezen, merkt de Raad op dat in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen naar de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal zoals in beroep bevestigd door de Raad. De verzoekster kan niet voorhouden dat zij de motieven van deze beslissing niet kende. Het blijkt dan ook dat de verzoekster er genoegzaam van op de hoogte is dat zij reeds de internationale bescherming in Spanje heeft verkregen en dat niets haar in het licht van artikel 3 van het EVRM belet om terug naar Spanje te keren. Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt in dit verband ook dat de verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aldus laten de motieven van de bestreden beslissing toe om te weten dat de verzoekster, als persoon die in Spanje de internationale bescherming geniet, naar Spanje kan terugkeren. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde hierover in de bestreden beslissing nog verder diende te motiveren.

De verzoekster brengt voor het overige geen enkel begin van bewijs naar voor om de door haar geopperde schending van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming te staven. De verzoekster laat zelfs in het geheel na om toe te lichten welke slechte behandelingen zij precies riskeert te ondergaan bij een terugkeer naar Spanje.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer.

Indien de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geviseerde rechten, dan dient de verweerder wel de concrete gezins- en gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling in rekening te brengen alvorens over te gaan tot het nemen van zijn beslissing.

Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Uit het betoog van de verzoekster kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden, noch dat zij in België een gezins- en familieleven heeft waarmee de gemachtigde gehouden was rekening te houden. Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekster dan ook niet aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezins- en familieleven of het hoger belang van het kind waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in België verblijft met haar ouders en haar zus en broer. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband merkt de Raad op dat uit de nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 2 september 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en met het gezins- en familieleven. Deze nota bevat met name de volgende vaststellingen:

“Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.21/10/2019) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde ook geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familielevens : betrokkene verblijft in België met haar beide ouders, één minderjarige broer en één minderjarige zus. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.21/10/2019) een broer in Frankrijk te hebben, maar hij maakt geen deel uit van het kerngezin.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde het hoger belang van het kind evenals het gezinsleven van de verzoekster in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat de verzoekster verklaarde geen in België of in een andere lidstaat van de Europese Unie verblijvende minderjarige kinderen te hebben, dat zij in België verblijft met haar ouders en minderjarige broer en zus, dat het gehele gezin het voorwerp is van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat bijgevolg de gezinskern samenblijft. Deze overwegingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekster derhalve evenmin aan waarom haar gezins- en familielevens of het hoger belang van het kind de *in casu* bestreden beslissing in de weg staan.

Omtrent haar gezondheidstoestand betoogt de verzoekster dat zij heeft verklaard in Spanje gediscrimineerd te zijn en aan haar lot te zijn overgelaten met ernstige medische problemen. De verzoekster staft deze loutere bewering echter niet aan de hand van enig concreet gegeven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt alvast niet, en de verzoekster toont niet aan, dat zij voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing tegenover deze of gene instantie heeft verklaard dat zij met gezondheidsproblemen kampt, laat staan dat enig stuk voorligt waaruit blijkt dat de verzoekster heeft verklaard dat zij omwille van deze of gene medische problematiek in de problemen kwam in Spanje. De verzoekster toont voorts ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift niet aan dat zij gediscrimineerd werd in Spanje, noch dat zij ernstige medische problemen heeft en aan haar lot werd overgelaten. Gezien de verzoekster het bestaan van een werkelijke gezondheidsproblematiek niet aannemelijk maakt en zich op dit punt beperkt tot bijzonder vage beweringen (de verzoekster benoemt zelf niet aan welke medische aandoening zij zou lijden), toont zij geenszins aan dat de gemachtigde met bepaalde elementen betreffende haar gezondheidstoestand ten onrechte geen rekening heeft gehouden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien blijkt dat de gemachtigde in de nota “Evaluatie artikel 74/13” van 2 september 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, bij het nemen van het thans bestreden bevel eveneens rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekster en met die van haar vader, met name als volgt:

“Gezondheidstoestand : tijdens het gehoor van de moeder van betrokkene verklaarde zij bij de DVZ dd.21/10/2019 dat haar echtgenoot problemen heeft aan zijn been. De vader van betrokkene legde bij het gehoor van het CGVS dd.23/01/2020 medische documenten neer. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkenen in de onmogelijkheid verkeren om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkenen om medische redenen niet verwijderd kunnen worden, komt het hen toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaren die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.”

De verzoekster maakt met haar zeer summier betoog aldus geenszins aannemelijk dat de gemachtigde op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden in haar dossier.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Evenmin toont de verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE